

Valéria Osztatná

Zrnká prachu I.

1995 - 1999

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva
sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0003-8

VALÉRIA OSZTATNÁ

ZRNKÁ PRACHU

I.

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: František Bajkai, Eva Hrbatá

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0003-8

Príbehy, úvahy a básne 1995 – 1999

P R E D S L O V

V tejto knižke príbehov, úvah a básní nájdete krátke výtvory, ktoré postupne vznikali medzi rokmi 1995 až 2009, a ktoré zachytávajú príbehy zo života, pocity, ktorými človek počas svojej existencie prechádza a prežíva ich.

Možno dostanete pri ich čítaní pocit, akoby sa postupom času z nich vytrácala bohatosť a pútavosť, potom nastáva znova obdobie zrodu nových básní, úvah či príbehov, ale je to iba môj osobný názor, odpustite mi to, po čase som totiž dospela, a teraz sa už píše ťažšie.

Niekedy na človeka prídu ťažké chvíle a inokedy je človek až priam nadmieru šťastným. Je to normálne, postupom času, ako človek dospieva, si uvedomí tieto prvky a prijme ich, lebo vie, že proti nim nemôže bojovať.

A keď môj názor súhlasí s vaším, že niekedy z mojich príbehov, úvah a básní sa vytráca pútavosť, nie som nešťastná. Pretože to svedčí o tom, že po čase som bola čoraz viac a viac šťastnejšia. Lebo tie najkrajšie moje práce vychádzajú zo mňa vtedy, keď ma niečo veľmi trápi.

Dúfam, že sa Vám zapáči táto knižka, prečítate si ju so záujmom a nájdete si čas pozastaviť sa nad jej riadkami, nad odkazmi, ktoré som do nich vpísala pre každého z vás, ktoré predstavujú pre každého človeka to isté, ale predsa pre každého majú iný, ukrytý význam.

(
autorka)

JARNÁ LÁSKA

Bola to jarná láska. Jarná láska, keď sa ona zaľúbila do neho, jarná láska, keď on sa zaľúbil do nej. Neverila mu a on odišiel..., ale vrátil sa ako priateľ.

Urobila chybu a on odišiel, odišiel už navždy! Už sa k nej nikdy nevráti. A ona zostala sama.

Zaľúbená, s boľavým srdcom, so slzami v očiach a roztúženými perami.

Ľúbi ho, ale chce dokázať nemožné. Chce na neho zabudnúť a už sa nikdy netrápiť pre neho. No jej láska je silnejšia, ako jedno púhe slovo „chcem!“

VRÁŤ SA!

Teraz, keď pozrie von oknom, pripomína jej počasie – máj a myslí len na neho. Koľko veľa vecí sa medzi nimi odohralo. Toľko priateľstva a lásky v tých dňoch bolo. Nie, nemôže sa to skončiť hádkou. Musia byť kamaráti. Ale ťažko, ťažko sa to dá vrátiť späť. Obaja urobili chybu. Chcela na neho zabudnúť, ale nedá sa. Prečo? Prosím ťa, vráť sa. Vráť sa späť ako kamarát.

DNI

Sú dni, keď si myslím, že to ďalej nevydržím, keď si myslím, že to neprekonám.

Sú dni, keď sama sebe neverím, neverím si, že to vydržím, keď neviem, čo bude zajtra, keď mám v hlave len dnešok. Vtedy neviem, čo sa so mnou deje, keď sa bojíš teba, keď si myslím, že ma nikto nemá rád.

Cítim v srdci samý žiaľ, keď horúce slzy umývajú čerstvé jazvy. Jazvy po ňom. Áno, jedine po ňom, lebo on je jediný, po kom túži moje srdce. On mi spôsobil túto bolesť, ktorá tak často bolí, ktorej korene často vyjdú na svetlo. Prečo? Prečo mi to urobil? Prečo ma nemal nikdy rád, prečo som bola pre neho len hračkou, s ktorou sa pohral a potom ju ako špinavú handru, ako otrepanú hračku zahodil? Prečo?!

SLZY

Ty slzy nepoznáš, no neboj sa, spoznáš ich raz.

Budeš plakať, budeš slzy liať, no ona sa už nevráti k tebe nikdy viac.

Budeš nad chvíľami stratenými plakať a zo spánku sa prebúdzat'.

Budeš od každého odvracať zrak, aby nevideli, ako sa ubíjaš.

Slzy, tie horké slzy, zakúsiš v živote určite raz!

BOLEŠŤ A SLZY

Budeš plakať, budeš slzy roniť, žiaľ ti bude trhať
hrud',
tvoje pery šepkať budú: „Len šťastná bud'!“
Budeš ma ľúbiť a nezabudneš na mňa,
budeš chcieť ma mať, a budeš rád mať len mňa.
Všetko urobíš preto, aby si zabudol,
no tvoje srdce bude krvácať,
budeš piť vždy alkohol,
a v posteli vystrájať.
Večer ti nebude dať zaspáť,
tvoje myšlienky budú sa na mňa upierať.
Tvoje modré oči budú smutné,
nebudú viac veselé a usmiate.
Pýtaš sa prečo to všetko?
Lebo si mi ublížil a nechal tak všetko.
Bude to odplata za všetko odo mňa,
aj keď viem, že aj vtedy budem veľmi rada mať ťa.

TRP

Raz prídeš ku mne, v tvojich očiach sa slzy budú
jagať.

Spomenieš si na tie dni, ktoré pre teba vtedy nič
neznamenali.

Spomenieš si na mňa, na moju lásku, na všetko, čo
som ti chcela dať,

na všetko, čo si ty nechcel mať!

Slzy sa ti pomaly po tvári budú kotúľať,
budeš prosiť, aby som ti odpustila tak, ako
mnohokrát.

Mnohokrát som ti odpustila drahý môj,
no teraz ti poviem: „Na chvíľu postoj!“

Ty si mi za lásku len bolesť dával,
teraz chceš za bolesť lásku moju mať?

Nie, nedostaneš moju lásku späť,
ona sa uzavrela v mojom srdci a nedovolím jej na
teba sa pozrieť.

Trp, tíško trp, veď si to zaslúžiš,
aspoň budeš vedieť, ako láska niekedy bolí.

UŽ DOSŤ, PROSÍM!

Už každý z nás zabudol na minulosť, no mne nedala nikdy spávať, vždy ma prenasledovala ako nočná mora. Večer s plačom, celá spotená som sa prebúdza, vo svojich snoch som vždy videla len ich tvár. A najmä jeho. Tvár mojej lásky, do ktorej som sa pred rokmi zaľúbila, o ktorom sa mi neraz snívalo. No ten chlapec bol ako kameň. Vedel vraziť do človeka nôž, nežne sa opýtať, či ho to bolelo a zavolať sanitku.

Až v jeden deň, po mnohých rokoch som si povedala „Stačilo!“ Musela som sa od nich oslobodiť. A najmä od neho. Ved' mám chlapca, ktorého milujem a on...., on je už len minulosť. Už ho nikdy nechcem vidieť, nikdy naňho nechcem myslieť, ved' toľko utrpenia mi spôsobil. Dnes žijem pre dnešok, zajtra pre zajtrajšok a na minulosť si už ani nespomeniem!

MINULOSŤ

Minulosť sa mi vždy vkrádala do cesty. Bárs ktorou cestou prítomnosti som išla. Vždy ma prenasledovala ako tieň a ja som sa jej nevedela zbaviť.

No teraz už viem, že treba minulosti povedať „nie“, a žiť len pre prítomnosť. Veď minulosť je iba cintorín spomienok, ktoré niekedy dávno žili, no už sa na ne nikto nepamätá.

A preto: „Zabudni na minulosť, ži pre prítomnosť a netráp si hlavu nad budúcnosťou!“

OČI

Tvoje oči prezradili všetko. Všetko, proti čomu nebol liek. Nebol? Možno bol. Pochopila som a už som sa viac nepýtala. Bol si to ty, ktorý si mi nič nepovedal a predsa som všetko vedela. Tvoje oči mi prezradili všetko. Všetko, čo som chcela vedieť. Vedela som na čo myslíš, vedela som čo chceš, čo cítiš. Ale pomôcť som ti nevedela. Nedovolil si mi to. Nechcel si, aby ti niekto pomohol. Chcel si to v sebe prekonať sám....

A teraz, keď som sa ti znovu zadívala do očí, už nevidím v nich ani smútok, ani bolesť. Prekonal si to bez pomoci iných. Tvoje zelené oči svietia znova šťastím. Želám ti to, veď po tých trpkých sklamaníach života si to aj zaslúžiš. Zaslúžiš si, aby ťa ľudia mali radi.....

PREČO SA TO STALO PRÁVE MNE?

Bol krásny marcový deň. V škole všetko perfektne prebehlo a ja som sa vracala domov so šťastným úsmevom na tvári. Po celej ceste som sa s kamarátkami chichúňala a žartovala.

Prišla som k bráne nášho domu, rozlúčila som sa s kamarátkami a zazvonila som.

Prišla mi otvoriť mama, celá uplakaná. Pár viet, ktoré mi povedala, mi zmenili šťastný úsmev na tvári, na bôl v srdci a plač.

Bratranec, ktorého som mala rada ako vlastného brata, mi zomiera, má rakovinu, je v poslednom štádiu. Vedela som, že sa mu už nedá pomôcť, vedela som, že je to skutočnosť, no nechcela som tomu uveriť.

Celý deň som preplakala a chodila som ako bez duše. Lekári mu dávali už len rok života.

Rok prešiel rýchlo a my sme stále boli spolu.

Začala som veriť na zázraky, na to, že sa z toho

napriek hrozbe doktorov dostane. Bol taký šťastný ako ešte nikdy predtým, o smrti nechcel ani počuť. V jeden deň som sa zobudil na cenganie telefónu. Šla som do kuchyne a uvidela som tam svojich rodičov plakať.

Keď som sa dozvedela, že bratranca zobrali do nemocnice, bola som celá bez seba. Obliekli sme sa a išli sme ho navštíviť. N mňa do vnútra nepustili. O týždeň na to prišla správa, že bratranec umrel. Neverila som – tak rýchlo, aby nejaký život vyhasil v mladom tele, som ešte nevidela. Prečo sa to stalo práve mne?

Boh mi už zobral jedného brata, a teraz aj bratranca, ktorého som mala tak veľmi rada.

Prečo?

Pohreb mal pekný. Plno kvetou,... a plačúcich ľudí. Nemala som ani čas sa s ním rozlúčiť. Stála som pri rakve a v mojej mysli sa mi vybavovali spomienky na šťastné dni sním. Cítila som, že sa mi z očí hrnú slzy a tíško, takmer pre seba som šepla: „Zbohom buď „bráška.“

POHÁR ŠAMPANSKÉHO

Chcela som ti povedať: „Nechod' preč!“, ale túto myšlienku som hneď zavrhla. Veď by som sa pred tebou ponížila.

Tak teraz tu sedím, predo mnou šampanské. Zdvihnem pohár a pripijem si na teba. Spomínam na všetko, čo sme spolu prežili, na bozky, smiech, na naše dlhé rozprávania až do noci.... No vzala mi ťa druhá a ja som ti nemala silu povedať, ako ťa ľúbim, aby si neodišiel, aby si zostal!

Chcem si priliat' do pohára, v ktorom už niet bubliniek.

Zrazu niekto zvoní. Otvorím – si to ty.

Potichu mi povieš, že sklamal si sa, že tá druhá nestála za to, a že nevieš žiť bezo mňa.

Hodila som sa ti plačom okolo krku a ticho som vyslovila: „Ľúbim ťa!“ Ty si ma objal a pobožkal.

V prostriedku stola nová fľaša šampanského a pred nami poháre. Chytil si svoj pohár a pripil si si so mnou na lásku. Na našu dlhú lásku.

LÁSKA, HLÁDÁM ŤA.... NÁJDEM ŤA?

Toľkokrát som sa už sama seba spýtala: „Nájdem Ťa?“ Koho vlastne hládám?

Hládám lásku, aspoň malý plamienok, ktorý by sa rozhorel jedného dňa na veľký oheň.

Hládám toho, ktorý bude jediný, čo dokáže zastaviť moje slzy, aj keď jamám strach. Niekoho, kto by mi pomohol a zastavil by ma, keby som sa chcela niekde rozbehnúť, kde by som sa nikdy nestratila, nikdy by mi neublížil, nezranil moje ubolené srdce.

Niekoho, kto by mi ho skúsil vyliečiť.

Chcem milovať a byť milovaná, chcem rozdávať a prijímať bozky, chcem zacítiť teplo tela, dychu iného človeka, chcem už konečne ľúbiť!